

Posudek oponenta bakalářské práce

Nina Bogdaniková

Český sci-fi komiks 21. století v souvislostech světové tvorby

Filozofická fakulta JU, Ústav věd o umění a kultuře

Bakalářská práce Niny Bogdanikové se zabývá zcela současnou výtvarnou tvorbou, která ovšem stojí na pomezí umění a kýče. Podobnou práci si dokáží představit spíše v oboru kulturních či případně vizuálních studií, v oboru dějin umění je zvolené téma velmi hraniční. Autorka navíc názvem své práce předesílá ambiciózní cíl zasadit současný český komiks, specializovaný na téma science fiction, do světového kontextu. Úvodem musím předeslat, že hraniční není jen zvolené téma, ale také celý výsledek autorčiny práce.

Celý text je rozdělen téměř přesně na polovinu do dvou hlavních celků. V první polovině práce se autorka věnuje obecným pojmům a některým důležitým tématům i tvůrčím osobnostem z dějin světového i českého komiksu. Tato část je zpracována relativně dobře a rozhodně je tím pozitivnějším dílem celé práce. Definice pojmů i připomenutí důležitých momentů vývoje žánru jsou pro nepoučeného diváka obohacující. Zjevný je však již zde jazykový problém, přičemž nejrušivější jsou interference ze slovenštiny, která je – předpokládám – autorčiným rodným jazykem. Rušivý je například všudypřítomný matematický výraz „čítatel“, jímž měla autorka na mysli čtenáře.

Druhá část autorčina textu se pak zabývá samotným tématem z názvu kvalifikační práce, jímž je současná česká komiksová tvorba. Autorka se v pěti kapitolách zabývá pracemi autorů, kteří však byli pro čtenáře vybráni bez jasnějšího vysvětlení klíče tohoto výběru. Snad byla tím klíčem rozdílnost jejich tvorby či její různorodý vztah ke světovým trendům. Zatímco v prvním oddílu si autorka počínala ještě docela zručně, druhý oddíl považuji za naprosto nezvládnutý. Pokud totiž čtenář očekává analýzu vztahu tvorby českých autorů ke světové komiksové produkci, nemůže mu autorka nabízet vždy pouze suchý popis scén, které byly pro text vybrány podle opět neznámého klíče. Navíc se v textu stupňuje nekvalitní stylistika, místy snad ani nelze hovořit o spisovném, a už vůbec ne o odborném jazyce. Nejkřiklavějšími příklady jsou především: s. 27 „Hrdina se... *zhulí* s velkou červenou gorilou na pštrosích nohách...“ nebo s. 36 „Strhávají se bitvy... a příběh se začíná *vyhrocovat*...“, případně s. 42 „Flex... projíždí skupinou *mlátících* se lidí...“ atp. Pokleslá jazyková kvalita jen podtrhuje špatnou obsahovou kvalitu popisovaných výtvorů. Není bohužel přítom vůbec jasné, proč si autorka pro své popisy vybrala většinou brutální, násilné scény, které zcela odhalují myšlenkovou plytkost příběhů.

Je tedy nakonec otázkou, zda by tento materiál měl sloužit jako vhodný pro doklad získání základních dovedností adepta uměleckohistorického vzdělání. Osobně o tom velmi pochybuji a práce Niny Bogdanikové mne o tom docela přesvědčila. Jako celek působí fragmentárně, neprostupuje jí žádný souvislý výklad nějaké případně položené badatelské otázky, a zvolený materiál na hranici myšlenkového i výtvarného kýče tak autorku spolehlivě zavádí ke zcela banálnímu závěru.

Na předkládané bakalářské práci Niny Bogdanikové lze ocenit pouze její první část, v níž se autorka zabývá obecnostmi, druhá část má charakter popisu subjektivně vybraných scén. Práce je svou kvalitou na úplné hranici toho, co lze ještě uznat za obhajitelné. Autorka bude mít možnost zkušební komisi při obhajobě přesvědčit o opaku.

Práci tedy s velkými výhradami **doporučuji** k obhajobě a na základě vyřčených výtek ji klasifikuji známkou **dobře**.

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.

Dne 4. června 2017